

VỮNG NIỀM TIN NHỜ CON CÁI TÀN TẬT

Charlotte có thân hình thấp, mập mạp tròn trĩnh và tính tình vui tươi. Nó thích nhạc, thích vẽ và yêu sống. Charlotte dễ dàng giao tiếp với mọi người, nhưng không thể tự túc nên luôn luôn cần đến sự giúp đỡ của chúng tôi. Nhờ thụ huấn trong nhiều trung tâm khác nhau dành cho người tàn tật, Charlotte dần dần biết tự túc. Dầu vậy, vì không có ý niệm về thời gian và hiểm nguy, nên không bao giờ có thể sống một mình, mà luôn luôn cần có người bên cạnh.

Charlotte gắn bó tình cảm với từng người trong gia đình: cha mẹ và ba đứa em. Người thân là tất cả cuộc đời của Charlotte. Bù lại, vợ chồng tôi và ba đứa em cũng hết mực yêu thương Charlotte.

Charlotte hoàn toàn tham dự vào cuộc sống gia đình. Nói thế không có nghĩa chúng tôi không gặp khó khăn. Trái lại, từ hơn 20 năm qua, chúng tôi tiến bước từng ngày trong chiến đấu, đối đầu với gian khổ. Chúng tôi thường xuyên ra vào bệnh viện và thay đổi trung tâm huấn luyện dành cho người tàn tật.

Có thể nói vợ chồng tôi thuộc giới trí thức, yêu chuộng văn chương và nghệ thuật. Trong khi đó, thế giới của Charlotte thật đơn giản chỉ bao gồm hình ảnh trẻ thơ. Charlotte không thể thưởng thức các áng văn hay, các ngôn từ hóm hỉnh!

Tôi nhớ có lần tham dự một cuộc gặp gỡ. Chúng tôi bàn về "thành công". Đối với vợ chồng tôi, chúng tôi không bao giờ đặt dự phóng lớn lao hoặc dài hạn, nhưng sống ngày qua ngày. "Thành công" đối với chúng tôi là khi thấy từng đứa con phát triển cả hai bình diện tinh thần và thể xác, đặc biệt khi thấy Charlotte gặp niềm vui, được mọi người chấp nhận, hội nhập hoàn toàn vào đời sống gia đình và trong các giao tế với người ngoài.

Phải thành thật thú nhận: mức quân bình của gia đình có đứa con tàn tật thật mong manh. Đôi lúc tôi cảm thấy như lo âu đè nặng trên vai. Bởi lẽ, chúng tôi không thể hiểu hoặc đoán được phản ứng bất ngờ của Charlotte. Charlotte đối với tôi giống như vết thương hở miệng, sẵn sàng làm độc, nung mủ bất cứ lúc nào!

Tuy nhiên, bên cạnh đau khổ và âu lo tinh thần, chúng tôi hưởng nếm những niềm vui nho nhỏ. Nhờ Charlotte, chúng tôi biết mở rộng tâm lòng đón nhận người khác. Chúng tôi thật vui khi thấy Charlotte rạng rỡ tươi cười.

Charlotte giúp chúng tôi hiểu và cảm nghiệm thế nào là tình yêu ngây thơ trong trắng, tình yêu thuần túy, tình yêu vô vụ lợi, không so đo tính toán. Đây là thứ tình yêu nguyên vẹn phản ánh phần nào Tình Yêu vô biên THIÊN CHÚA dành cho loài người.

Nhờ Charlotte tàn tật mà chúng tôi tạo mối liên đới giữa người thân trong họ hàng và với người cùng chung hoàn cảnh khó khăn. Chúng tôi sát cánh hoạt động, tranh đấu dành chỗ đứng cho người tàn tật trong gia đình và ngoài xã hội.

Ơn lành trọng đại nhất tôi lãnh nhận trong cuộc sống phiêu lưu với Charlotte là việc khám phá ra sức mạnh và khả năng hy vọng mà tôi kín múc từ Đức Tin. Trước đó, niềm tin của tôi non trẻ, yếu ớt. Nhưng những năm tháng sống với Charlotte tàn tật đã biến đổi, canh tân và củng cố Đức Tin tôi. Trong lúc lo âu sầu khổ, lời nguyện cầu của tôi được nâng đỡ, an bình. Rồi trong lúc hạnh phúc, tràn ngập niềm vui, lòng tôi dâng lời ngợi khen và cảm tạ THIÊN CHÚA.

Chứng từ của bà Catherine de Lafarge tín hữu Công Giáo

Pháp.

(“Le Courier”, n.92, Mars+Avril/1997, trang 20-26).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt